

ρέντιον καταβεβλημένον και περικυκλούμενον υπό κλητήρων. Είδεν εἴτα τοὺς κλητῆρας συλλαμβάνοντας αὐτόν, καιτοι ἀνθιστάμενον. Τί συνέβαινε; Ὑπόπτευσον ἀρά γε τὸν Λαυρέντιον;

Κατήλθεν ἐσπευσμένως. Μεταξὺ τοῦ πλήθους διεσπάρη ἡδὴ ἡ φήμη ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ θύματος ἦτο ὁ υἱός.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν κλητῆρων. Ἡ Πουλχερία εἶδε τὸ πλήθος φερόμενον κατ' αὐτοῦ και ἐπὶ πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμάξης ἤκουσε τὰς ἀπειλὰς και τὰς ὕβρεις· τέλος ἠννόησεν ὅτι ἀπωλέσθη!

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ κατάστημα ἐσκέφθη ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις ἐκεῖναι ἦσαν ἀναμφιβόλως ὑπερβολικαί· δὲν εἶχον ἀνακαλύψει ἢ ἀορίστους ἐνδείξεις, ἢ πιθανὸς ἢ δικαιοσύνη οὐδὲν κατὰ τοῦ Λαυρεντίου ἠδύνατο ἀνευ τῆς βοήθειας ἐκείνης ἀποδείξαι, ἢ κατεῖχε κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἦτο διαθεσιμὴν νὰ παραδώσῃ.

Ἡσύχασε και ἐσκέφθη ἂν ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ἀφῆκεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου δὲν ἔμελλε νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἔτι μᾶλλον αὐτόν. Ἡ ἀστυνομία θὰ τὴν κατέσχε και θὰ τὴν ἀνεγίνωσκεν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐπιστολή οὐδὲν ἔλεγεν, ἀλλὰ θὰ ἠρώτων διατί ἡ συνέντευξις αὕτη, αἰτουμένη διὰ τρόπον τόσον προστακτικῶ. Θὰ ἐξεπλήσσοντο ἢ θὰ ἐζήτησαν νὰ μάθωσι περὶ τίνος κατεπειγούσης ἀνακοινώσεως ἐπρόκειτο. Ἄν ἀνεγνώριζον τὸν χαρακτήρα, θὰ ἔσπευδον εἰς τὴν κατοικίαν τῆς, θὰ τὴν ἀνέκριναν και θὰ προέβαινον εἰς ἐρεύνας.

Καθ' ὄλην τὴν ἐσπέραν αἱ ἀνησυχία και οἱ δισταγμοὶ τὴν ἐτάρασσον. Ἐσυλλογιζέτο ποῦ ἠδύνατο ἀσφαλῶς νὰ κρύψῃ τὸ ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἐπ' αὐτῆς, ὅτε εἶδεν ὄχημα σταματήσαν πρὸ τῆς θύρας και τὸν Μοῦλ μετὰ τοῦ ὑπαστυνόμου καταβάντας αὐτοῦ.

Ὠρμήσασα πρὸς τὴν κλίμακα ἀνῆλθε τρέχουσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, οὐτινος ἔκλεισε τὴν θύραν. Ποῦ νὰ κρύψῃ τὸ ἐγχειρίδιον... ἐντὸς τῶν ἐπίπλων... ὑπὸ τὴν κλίνην; Ἄδύνατον! θὰ ἠρεύνων πανταχοῦ· νὰ τὸ φυλάξῃ ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων τῆς... ἀλλ' ἂν τὴν ἐξήταζαν;...

Ἐν τούτοις βήματα ἠκούοντο εἰς τὴν κλίμακα.

Ἐσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον και ἔκαμε κίνημα ὅπως ρίψῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ὁδόν... ἀλλὰ θὰ ἀνευρίσκετο, θὰ παρεδίδοτο εἰς τὴν ἀστυνομίαν και θὰ ἀνεγνώριζέτο!

Ἐκρουσαν εἰς τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ὅπως κερδίσῃ στιγμὰς τινάς.

Και συγχρόνως, καταληφθεῖσα ὑπὸ αἰφνηδίας ἐμπνεύσεως, ἀνύψωσε βιαίως, μὲ κίνδυνον νὰ καταστρέψῃ τοὺς ὄνυχάς τῆς, τὸ ἄκρον φύλλον ψευδαργύρου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ ἐξωτερικὸν χεῖλος τοῦ παραθύρου, και κατῶρθωσε νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ἐγχειρίδιον ὑπὸ τὸ φύλλον, ὅπερ κατεβίβασεν.

Ἐκρουσαν εἰς τὴν θύραν ἰσχυρότερον.

Ἡ Πουλχερία προσεπάθησε νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον θάρρος και ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

ΚΔ'

Ὁ Μοῦλ και ὁ ὑπαστυνόμος εἰσῆλθον ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Πελωδά, ὅστις μ' ὄλην τὴν περιέργειάν του, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ και καταβῇ Ἡ Πουλχερία ἐφαίνετο ἡρεμος και προσεποιεῖτο ἐκπληξίν.

Ὁ Μοῦλ ἐπροχώρησε και ἔλαβε τὸν λόγον.

— Χθὲς τὸ ἔσπερας, εἶπε πρὸς τὴν νεάνιδα, εἰς τὴν εἰδησιν τῆς δολοφονίας τῆς κυρίας Δαλισιέ ἐτρέξατε πρώτη. Εἰσήλθετε εἰς τὴν οἰκίαν συγχρόνως μὲ τὴν ἀστυνομίαν· ἐβοηθήσατε νὰ ἀνεγείρουν τὴν Μαρριέτταν, ἐτοποθετήθητε πλησίον τῆς και τὴν περιεποιήθητε καθ' ὄλην τὴν νύκτα· πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν προθυμίαν και τὰς περιποιήσεις σας· βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἐφαντάζοσθε.

Ἡ Πουλχερία ἔκαμε κίνημα ἐκπληξέως.

— Ἐκάμετε σπουδαίαν παράλειψιν, εἶπεν ὁ Μοῦλ, μὴ ἀποκαλύψασα εἰς τὴν δικαιοσύνην περίστασιν, τὴν ὁποῖαν ἀνεκαλύψατε σεῖς, και ἡ ὁποῖα ἐπιβεβαίωσεν ἀντιρρητῶς τὴν ἐνοχὴν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ.

— Ἐγώ! εἶπε... τί ἀνεκάλυψα;

— Μὴ λαμβάνετε τὸ ἐκπεπληγμένον αὐτὸ ὕφος, τὸ ὁποῖον οὐδένα θ' ἀπατήσῃ, εἶπεν ὁ Μοῦλ. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ ἀπόκρυψις αὕτη εἶνε σοβαρά, διότι σὰς ἐνοχοποιεῖ προσωπικῶς, χωρὶς νὰ ὠφελῇ τὸν κατηγορούμενον. Νομίζετε ἀναγκαῖον νὰ ἐπιμείνετε;

— Δὲν γνωρίζω τί θέλετε νὰ εἴπητε.

Ὁ Μοῦλ συνέσπασε τὰς ὄφρες. Εἶχε βεβαίως ἐνώπιόν του μίαν τῶν ἐπιμόνων και ἰσχυρῶν φύσεων κατὰ τῶν ὁποῖων δύσκολον εἶνε νὰ θριαμβεύσῃ τις. Ἐκάθησε πλησίον τοῦ ὑπαστυνόμου και παρατηρῶν τὴν Πουλχερίαν κατὰ πρόσωπον:

— Πρὸ τριῶν ἐτῶν, εἶπε μὲ ὕφος ἀπότομον, εἴσθε ἡ ἐρωμένη τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ;

— Κύριε...

— Εἶνε ἀληθὲς ναὶ ἢ ὄχι;

Ἡ Πουλχερία ἀνηγέρθη.

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον τῆς διαγωγῆς μου, εἶπε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπεκρίθη ὁ Μοῦλ, ὀφείλετε ν' ἀπαντήσητε εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποῖας ἡ δικαιοσύνη θὰ νομίση καλὸν νὰ σας ἀποτείνῃ. Μὴ λησμονῆτε τοῦτο! ... Σὰς ἐρωτῶ ἂν εἶνε ἀληθὲς.

Ἡ Πουλχερία ἔκυψε τὴν κεφαλὴν και ἐσιώπησεν.

— Ἀληθὲς ἐπίσης εἶνε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ, ὅτι ἡ κυρία Δαλισιέ ἔμαθεν ἐπὶ τέλους τὰς σχέσεις σας μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ὠργίσθη και ἐπίεσε τὸν υἱὸν τῆς νὰ τὰς διακόψῃ. Ἐγνωρίζετε τοῦτο;

— Ὁχι, κύριε, δὲν ἐγνώριζον τίποτε. Καὶ ἀκόμη τὴν ἀμφιβάλλω, ἂν ἡ κυρία Δαλισιέ ἔμαθεν ἐπὶ τέλους τὰς σχέσεις

μας, και ἂν προσεπάθησε νὰ ἀποτρέψῃ τοῦ υἱὸν τῆς.

— Πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖται τὸ μῖσος σας ἐναντίον τῆς;

— Ἐγώ... μῖσος ἐναντίον...

— Ἐναντίον τῆς κυρίας Δαλισιέ, ναί. Τοῦτο εἶνε εὐνόητον. Ἐφοβεῖσθε τὴν ἐπιρροὴν τῆς, τὴν δύναμιν τῆς... Ἡ δυσἀρέσκεια, ἡ ὁποῖα, ὑφίστατο μετὰ μὴτρὸς και υἱοῦ, και τῆς ὁποῖας ὑπῆρξατε ἡ πρώτη, ἂν μὴ ἡ μόνη ἀφορμὴ, εἶχετε συμφέρον νὰ μὴ ἐξασθενήσῃ τὴν διατηρήσατε μετ' ἐπιμελείας, και χάρις εἰς ὑμᾶς ἠῤῥξησε εἰς βαθμὸν, ὥστε διεπράχθη κακούργημα.

— Πῶς! ὑποθέτετε ὅτι ἐξηρέθησα, ὅτι ὤθησα τὸν υἱόν...

— Νὰ δολοφονήσῃ τὴν μητέρα του... διατί ὄχι;

— Ἀλλὰ, κύριε, αὐτὸ εἶνε φρικῶδες! εἶνε ψεῦδος! ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς, τῆς ὁποῖας ἡ εὐκρίνεια ἦτο καταφανεστάτη.

Ὁ Μοῦλ ἐγνώριζεν ὅτι τοῦτο εἶνε ψεῦδος· ἀλλ' ἔπρεπεν, ἀντι πάσης θυσίας, νὰ ἐκφοβίσῃ τὴν Πουλχερίαν, ὅπως τῇ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικόν.

Ὑπερήσπισεν ἑαυτὴν θαρραλέως, ἀλλ' ὁ Μοῦλ οὐδὲ κατεδέχθη νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς παρατηρήσεις του.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΝΙ'

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπεθύμει διακαῶς νὰ τρέξῃ εἰς Σαβινύ, ἵνα συλλάβῃ τὸν Τολβιὰκ μετὰ τῆς συμμορίας αὐτοῦ, περισσώτερον ὅμως ἐπεθύμει νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν υἱὸν του, και διὰ τοῦτο προθύμως ἐδέχθη τὴν προσφορὰν τοῦ γενναίου φίλου του.

Ἡ προσφορὰ αὕτη τῷ ἐφαίνετο καλὸς οἰωνός, διὰ τοῦτο οὐδόλως ἐπῆλθεν ἐν τῷ νῷ του ἡ ἰδέα νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτόν, διατί ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπέφευγε τόσον, ὥστε ἡ συνέντευξις, ἢν αὐτὸς ἀνελάμβανε νὰ χορηγήσῃ, νὰ γείνη αὐθημερόν.

Ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι οἱ κακούργοι τοῦ πύργου τοῦ Σαβινύ και οἱ τοῦ μύλου τῆς Ὑβὲτ δὲν θὰ διέφευγον τῶν ὀνύχων του, καθόσον δὲν εἶχον καιρὸν νὰ φύγωσιν.

Ὁ Πήγασος εἶχεν ἡδὴ ἀποσταλεῖ ὡς πρόσκοπος, πρὶν δὲ ἐπέλθῃ ἡ νύξ, οἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες θὰ περιεκύκλουν ἀπαντα τὰ καταγώγια ἐκεῖνα, συμπεριλαμβανομένης και τῆς οἰκίας τοῦ Γεωργίου Ἀτκενς.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐφαίνετο

διαθεθειμένος να θέσει αστυνομικούς τινας πράκτορας εις τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Λεκόκ, ὅστις προϋτίθετο νὰ τοὺς φέρῃ εἰς Σαβινύ, καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃ αὐτοπροσώπως.

Ὅλα ταῦτα ἠδύνατο νὰ γείνωσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καθότι ἡ πρὸς τὸν κατάδικον ἐπίσκεψις δὲν θὰ ἦτο μακρὰ.

Ἀμαξά ἔφερεν εἰς τὴν Ροκέταν τὸν πατέρα τοῦ Λουδοβίκου καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

Ὁ Πιεδούσης διετάχθη νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου ἐδωλίου, καθόσον ὁ πρῶην προϊστάμενος αὐτοῦ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἔχη ὑποχείριον.

Καθ' ὁδὸν ὁ ἀρχηγὸς ἐζήτησε συμπληρωματικὰς τινὰς πληροφορίας περὶ τῶν συμβάντων ἐν τῷ μύλῳ, ὁ δὲ πρῶην ἀριθμὸς 29 ἐχορήγησεν αὐτὰς προθύμως.

Περὶ τούτων ἐγίνωσκε περισσότερα τοῦ κυρίου Λεκόκ, ὅστις ἄλλως τε παραδεδομένος εἰς τὴν χαρὰν ὅτι θὰ ἐπανίδῃ τὸν υἱὸν του, ὀλίγον ὠμίλει.

Ἐνεθυμήθη ἐν τούτοις, ὅτι ἔφερεν ἐν τῷ θυλακίῳ του τὸ δεικνύον τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας τῶν διαφόρων πλαγίων ἀπογόνων τοῦ λοχαγοῦ ἔγγραφοι, καὶ παρέδωκεν αὐτὸ πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις τὸ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἀπέσχε νὰ ἐκφράσῃ μεγαλοφώνως τὰς σκέψεις, ἃς ἡ ἀνάγκωσίς του τῷ ἐπροξένησεν.

Ἠρκέσθη μόνον νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐτήρησε καθ' ὄλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὁδοιπορίας διάστημα στάσιν ἀμήχανον, ἥτις ἐγέννησε σκέψεις τῷ Πιεδούση, ὅστις, διατελῶν ἐν περισσοτέρῳ τοῦ κυρίου Λεκόκ ψυχραιμίᾳ, κατενόει κάλλιον τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων.

Ἐφθασαν εἰς τὴν φυλακὴν, ἧς αἱ θύραι ἠνοιχθήσαν πάραυτα ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἐπὶ τῶν ἐκεῖ φύλακες, οἵτινες ἐγνώρισαν ἄλλοτε τὸν γέροντα Λεκόκ, καὶ οἵτινες ἔστρεψαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἰδόντες αὐτὸν διερχόμενον.

Ὁ Πιεδούσης ἔμεινεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, κατὰ διαταγὴν τοῦ πρῶην προϊστάμενου του.

Τὰ δωμάτια τοῦ δεσμοτηρίου, ἐνθα οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες διάγουσι τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς των, βλέπουν ἐπὶ ἐσωτερικῆς αὐλῆς, πολὺ μεμακρυσμένης τῆς πλατείας, ἐνθα ὑψοῦται ἡ λαμπροτόμος.

Διερχόμενος τοὺς μακροὺς διαδρόμους, τοὺς ἀγοντας πρὸς τὰ δωμάτια τῶν καταδικῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνην νὰ σὰς ἀφήσω μόνον μετὰ τοῦ υἱοῦ σὰς, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλετε μὲ φέρει εἰς θέσιν νὰ ὑποστῶ παρατηρήσεις διὰ τοῦτο.

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον δι' εὐσταθοῦς φωνῆς, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν συνέντευξίν μας, καὶ ν' ἀκούσῃτε τὴν συνδιάλεξίν μας. Μὲ αὐτὸ θέλω νὰ σὰς εἶπω. ὅτι εἶμαι βέ-

βαιος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Λουδοβίκου.

Λίαν ἐκπληκτος, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπαλληλὸς ἔκαμε χειρονομίαν, σημαίνουσαν «ὅπως ἀγαπᾶτε» καὶ ποσῶς δὲν ἀντέτεινεν.

Εἰς δεσμοφύλαξ ἠνέφξε τὴν θύραν τῆς εἰρκτῆς, εἶδος λιθίνου κλωβοῦ, ψυχροῦ, κενοῦ, φωτιζομένου διὰ τινος θυρίδος καὶ μόνον ἐπιπλα ἔχοντος μίαν κλίνην καὶ ἓνα σκίμποδα.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκόκ, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του, ἀνεγίνωσκεν.

Ἐφόρει τὸ τρομερὸν δυναστικὸν ἐσωκάρδιον, ὅπερ ὅμως ὁ ἐπιτηρῶν αὐτὸν δεσμοφύλαξ ἠνέφξε τὴν ἡμέραν, ἵνα δύναται νὰ ποιῇ χρῆσιν τῶν χειρῶν του.

Ὁ γέρον εἰσήλθε πρῶτος καὶ ἔστρεψε πρὸς τὸν υἱὸν του.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀντηλλάχθησαν ἐναγκαλισμοὶ καὶ ἐπροφέρθησαν διακεκομμένοι λέξεις.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔστρεψε τὸ πρόσωπον, ἵν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν του.

— Ἐρχομαι νὰ σὲ σώσω, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ. Ἀπόψε ἡ ἀθωότης σου θὰ ἀποδειχθῇ, καὶ αὖριον...

— Δὲν εἶμαι ἀθῶος, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου ὁ κατάδικος.

— Τί λέγεις, πτωχὸ μου παιδί! Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι ἀνεκάλυψα τὸν δολοφόνον τῆς Μαρίας Φασίτ;... Ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὰ ἔκαμεν ὅλα διὰ νὰ σὲ καταστρέψῃ... εἶνε ὁ Τολβιάκ...

— Τολβιάκ! ἐπανελάβεν ὁ Λουδοβίκος, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ.

Ἐφαίνετο ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ τῷ ἀνεπόλει τι, ὅπερ ἐξηλείφθη πρὸ καιροῦ τῆς μνήμης του.

— Ναί, ὀνομάζεται Τολβιάκ, θὰ ἦνε ὅμως Ἀγγλὸς... ἡ τοῦλάχιστον θὰ ἔμεινεν εἰς Ἀγγλίαν, καὶ ἐκεῖ ἐγνώρισε αὐτὴν τὴν γυναῖκα...

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὴν ἐγνώρισα, ἐψέλλισεν ὁ μνηστῆρ τῆς Θηρεσίας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἕστατο ὀλίγον ἀπωτέρω, ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ κατάδικος, δὲν θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ ἔλθῃτε διὰ νὰ λάβῃτε κατὰθεσιν, ἡ ὁποία καθόλου δὲν θὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην μου. Ἀφοῦ περιμένω τὸν θάνατον μετ' ἐγκαρτερήσεως, εἶχον ἀπόφασιν νὰ σιωπήσω. Ἐπειδὴ ὅμως σὰς ὀφείλω τὴν χάριν, διότι ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα μου, θέλω νὰ τὰ γνωρίζετε ὅλα. Συγχώρησόν με, προσέθεσε, παρατηρῶν τὸν γέροντα, ὅστις μόλις συνεκρατεῖτο. Ὁ θάνατος δὲν θὰ μοι ἦνε τόσον σκληρὸς καὶ ἴσως καὶ σὺ θὰ ἐρυθριάσῃς ὀλιγώτερον διὰ τὸν υἱὸν σου ὅταν εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

— Θεέ μου, ἐσκέπτετο ὁ δυστυχῆς πατήρ, ἡπατώμην ἄρα γε;

— Ἐψεύσθη ἐπὶ πολὺν καιρὸν, ἐπανε-

λάβεν ὁ Λουδοβίκος, διὰ τόνου εὐσταθοῦς, καὶ δὲν θὰ ψευσθῶ ἐπὶ πλέον. Ἐγὼ ὑπῆγα τὴν ἐπαύριον τοῦ κακουργήματος εἰς τὸ περίπτερον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Τὴν φωτογραφίαν, τὴν ὁποίαν ἤρατε εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου μοι τὴν εἶχε δώσει ἡ Μαρία. Ὅταν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ ἀναπαυτήριον, καὶ τὴν ἐζήτησα, δὲν ἐγνώριζα ἀκόμη τὸν θάνατόν της...

— Ἀ! λοιπὸν δὲν τὴν ἐφόνευσε σὺ;

— Δὲν τὴν ἠγάπων πλέον, ἀλλὰ τὴν εἶχον ἀγαπήσει ὅπως ἀγαποῦν εἰς ἡλικίαν δέκα ἐξ ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ κατάδικος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦ κυρίου Λεκόκ. Τὴν εἶχον ἀπαντήσει εἰς Λουδίνον ὅτε ἤμην εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον, τοῦ Κλαφάν. Ἡ μήτηρ της ἦτο ἡθοποιὸς καὶ τὴν προητοίμαζε διὰ τὸ θέατρον. Ὁ πατήρ της, καὶ αὐτὸς ἡθοποιός, εἶχεν ἀποθάνει· εὕρισκετο δὲ εἰς τὴν πτωχὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦσε εἰς ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῇ, χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸν θέλῃ. Ἠγαπώμεθα καὶ εἶχομεν ὀρισθῆ καὶ οἱ δύο νὰ φύγωμεν μαζύ... Ἡ πασιένσα καὶ τὰ παιγνιόχαρτα, τὰ ὁποῖα εὕρηθησαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἦσαν ἐνθύμησις τῆς τελευταίας συνεντευξέως μας... Εἰς τοὺς δικαστάς μου ἀνέφερα διὰ μίαν νεάνίδα τῆς Ἀιδελβέργης, ἀλλ' ἐψεύσθη. Ἐπρεπε νὰ ἀναχωρήσω διότι μ' ἔστειλλες εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἡμην ἀκόμη παιδί, καὶ πολὺ γρήγορα ἐλησμόνησα. Ἡ Μαρία ὅμως ἐνθυμεῖτο, καὶ πρὸ ἐξ μηνῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγεννᾶτο εἰς τὴν καρδίαν μου ἀγνὸς ἔρωσ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἤμην ἤδη μνηστευμένος μὲ θελκτικὴν νέαν, συνητηθῆμεν κατὰ τύχην εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀποφύγω, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸ πράξω. Μὲ παρεκάλεσε τότε ὄχι νὰ τὴν ἀγαπῶ... διότι δὲν τῆς ἀπέκρυφα ὅτι ἠγάπων ἄλλην... ἀλλὰ νὰ τὴν προστατεύσω. Ἀπότου ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἡ δυστυχῆς νέα εἶχεν ἐξαπατηθῆ ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν κατεδίωκεν. Ἡ ἀνάγκη τὴν ἔκαμε νὰ ὑποκύψῃ, ἀλλὰ τὸν ἀθλιὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξουσίαζεν ἠρνεῖτο πάντοτε νὰ συζευχθῇ διότι τῇ ἐπροξένει φόβον.

— Γνωρίζω τώρα διατί τὴν ἐφόνευσε, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόντ.

— Εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ συγκατατεθῶ καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν της· ἐκεῖ εἶδα καθαρὰ εἰς ποῖον βαθμὸν ἐξευτελισμοῦ εἶχε φθάσει, ἐπανελάβεν ὁ Λουδοβίκος. Ὁ τύραννος αὐτῆς τῆς εἶχεν ἐνοικιάσει οἰκίαν εἰς ἀπόκεντρον συνοικίαν, καὶ παρεδέχετο, ἴσως μάλιστα καὶ ὑπέθαλπε, τὴν ζῶν τὴν ὁποίαν διήγεν. Μοι ὠμολόγησεν ὅτι ἔζη ἀπὸ τὴν γενναϊοδωρίαν ἐνὸς διεφθαρμένου ἐμπόρου...

— Ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσεν ἀκριβὰ τὰς ἀκολασίας του, ἐψιθύρισεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Συνήτησα δύο ἢ τρεῖς φορές τὸν ἀνθρωπον αὐτόν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ περιπτέρου, φαίνεται δὲ ὅτι ἐξηρέθισα τὴν ζηλοτυπίαν του. Ἡ Μαρία μὲ ἠγάπα

πάντοτε, ἢ δὲ πρὸς αὐτὴν ψυχρότης μου ἠϋξανε περισσότερο τὸ πάθος της. Διεφθαρμένη, ἐξητλημένη, ἐκολακεύετο πάντοτε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μὲ προσελύσῃ, καὶ ἐν τούτοις ὀρκίζομαι ὅτι ποτὲ δὲν τὴν ἐνεθάρρυνα πρὸς τοῦτο. Δὲν ἐπήγαινα εἰς τὴν οἰκίαν της παρὰ ὅτε ἠναγκασζόμην ἀπὸ τὰς ἀπελπιστικὰς προσκλήσεις της. Μοὶ ἔγραφεν ὅτι ὁ τύραννός της, αὐτός, ὁ ὁποῖος τὴν κατεδίωκεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, τὴν ἠπέλει, ἀφότου ἀπηλιπίσθη ὅτι ἤθελε ἀναγκάσει αὐτὴν νὰ τὴν συζευχθῇ, ὅτι θὰ τὴν ἐφόνευεν ἐπὶ τέλους, καὶ μὲ παρεκάλει νὰ τὴν προστατεύσω. Ἐπήγαινα καὶ τὴν εὐρισκα νὰ ρίπτῃ τὴν πασιένσασ, ἢ ὁποῖα τῆς ἐνθύμιζε τοὺς παλαιούς ἔρωτάς μας. Ἐνόμιζε ὅτι προσκολλημένη ἐκ νέου εἰς ἀγνὴν ἀνάμνησιν, θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν βόρβορον εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κυλισθῇ. Μίαν ἡμέραν μὲ ὑπεχρέωσε νὰ δεχθῶ τὴν φωτογραφίαν της. . . ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εὐρον ἐπάνω μου . . . καὶ εἶχε φωτογραφηθῇ κρατοῦσα δάμαν τῆς πίκας, τὸ ὀλέθριον παιγνιόχαρτον, τὸ ὁποῖον, ὅπως ἰσχυρίζετο, τῇ ἀνήγγειλεν ἄλλοτε ὅτι θὰ ἐχωρίζομεθα διὰ παντός.

— Καὶ ἐγνώριζεν αὐτός, ὅτι αὐτὴ σὲ ἐδέχετο, δὲν εἶνε ἀλήθεια; ἀνέκραζεν ὁ κύριος Λεκός.

— Τὸ ἐγνώριζεν. Ἡ θαλαμηπόλος, ἢ ὁποῖα ἦτο ἀφωσιωμένη καθ' ὄλοκληρίαν εἰς αὐτόν, τοῦ τὸ εἶπε. Μόνον, δὲν ἐγνώριζε ποῖος ἦμην, καὶ δὲν μὲ εἶδε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Μαρία ὅμως μοὶ ἔλεγεν, ὅτι τὴν ὕβριζε σκληρῶς διότι μ' ἐδέχετο.

— Τὰ πάντα τέλος πάντων ἐξηγοῦνται, εἶπεν ὁ γέρον. Τὴν συνέλαβε νὰ ρίπτῃ πασιένσασ, καὶ ἐνῶ τὴν ἐφόνευεν ἐκάρφωσεν εἰς τὴν καρδίαν της τὸ παιγνιόχαρτον, τὸ ὁποῖον ἐξελάμβανεν ὡς τὸν ἀντεραστὴν του.

— Ἡ διήγησις εἶνε πολὺ μυθιστορική, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἠκροῦτο μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἀλλ' ὅστις δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐπέισθη. Ἡ δύνατό τις μάλιστα νὰ μαντεύσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ ὅτι ἠρώτα ἑαυτὸν μήτοι ἢ μακρὰ αὕτη διήγησις δὲν ἦτο κωμωδία, αὐτοσχεδιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ κατὰ δίκου.

— Αὐτὸς τὴν ἐφόνευσε, δὲν εἶνε ἀλήθεια; ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Λεκός.

— Τὴν ἐφόνευσε, διότι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἤθελε νὰ τὴν φέρῃ. Ὄφειλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὸ ταξίδιον. Κατὰ διαταγὴν του, ἡ θαλαμηπόλος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν. Ἦλθεν, αὐτὴ τῷ ἀντέτεινε, τὸν ἠψήφησεν, ἴσως δὲ καὶ τὸν προσέβαλε, καὶ τότε αὐτὸς τὴν ἐκτύπησεν.

— Ἀκούετε; ἀνέκραζεν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου.

— Εἶνε λυπηρόν, εἶπε διὰ τόνου ψυχροῦ ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας, εἶνε πολὺ λυπηρόν, ὅτι δὲν διηγήθη ὅλα αὐτὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους, οἵτινες θὰ συνεκινούντο.

Ἡ Ἀγγλὶς θὰ σὰς εἶπεν ἀναμφιβόλως τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖτε τύραννόν της.

— Μάλιστα, κύριε. Ὤνομάζετο Χάρρυ Δερμότ.

— Δερμότ! ἐπανέλαβον ταῦτοχρόνως καὶ διὰ διαφόρου τόνου φωνῆς, ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας καὶ ὁ γέρον Λεκός.

— Βλέπω, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ κατάδικος, ὅτι ὑποπτεύεσθε, ὅτι προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τὴν χάριν μου. Ἀπατάσθε ὅμως. Ἐφόνευσα καὶ ὀφείλω ν' ἀποθάνω.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΛΙΣΤΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΞ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

ΙΖ'

Ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἔρευνα

— Οἱ ἐν τῷ γειτονικῷ ἀστυνομικῷ σταθμῷ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἔχουσι λάβει διαταγὰς, ὅπως ἀποστείλωσιν ἔμπειρόν τινα ἐξ αὐτῶν, ἐνδεδυμένον πολιτικὰ εἰς οἶαν δῆποτε ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου σας ὑποδειχθησομένην διέυθυνσιν, μόνις λάβωσι τοῦτο. Χάριν λοιπὸν τῆς ἀσφαλείας τῆς Χάριτος ἔχω ἀνάγκην νὰ κρατῶ τὸ ἐπισκεπτήριόν σας πρὶν ἢ ἀνχωρήσῃτε.

Ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν Ἰούλιον νὰ ἀνακοινώσῃ τοὺς λόγους, οἵτινες τὸν ἐκώλυον ἤδη, ἀπὸ τοῦ νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν προφυλάξεων, ἃς ὁ ἴδιος τὴν πρῶταν εἶχεν ἐπινοήσει.

Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἡδύνατο ἐξ ἄλλου τὸν τεύθειν νὰ διακηρύττῃ ὅτι ἡ ἀληθὴς Χάρις Βράδον ἦτο παράφρων;

Ἡδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως συλληφθῇ ἢ γνησία Χάρις Βράδον;

Ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἦτο ὑπόχρεως, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, εὐθὺς ὡς αἱ περιστάσεις προῦκάλουν τοιοῦτό τι, νὰ παράσχῃ εἰς τὴν θεῖαν του πάντα τὰ νόμιμα τῆς προστασίας μέσα καθ' οἷα δῆποτε ὕβρεως καὶ πρὸς πρόληψιν παντὸς θορύβου ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἴστατο παρ' αὐτόν, ἐλάχιστα εἰθισμένη εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὰς ἐπιθυμίας της προσβαλλομένης παρ' οἰουδήποτε, μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην, ἀναμένουσα τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Τί νὰ πράξῃ;

Τὸ μόνον μέσον, ὅπως ἐξέληθ' ἡ δυσχεροῦς ἐκείνης θέσεως, τῷ ἐφάνη ὅτι ἦτο νὰ ὑποχωρήσῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐὰν κατῶρθο ν' ἀνακαλύψῃ γυναῖκα, ἥτις ἀπεκρύπτετο, θὰ ἦτο εὐκολον εἰς αὐτόν νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ προβῇ εἰς ἀνωφελὲς πραξικόπημα.

Ἄλλὰ καὶ ἂν αὕτη κατῶρθο ἐν τούτοις νὰ ὑπεισδύσῃ αὐτὴς εἰς τὴν οἰκίαν

κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἡδύνατο καὶ τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο νὰ ἐξουδετερώσῃ, ἀποστέλλων ἀπ' εὐθείας δεύτερον ἐπισκεπτήριον εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμόν, ἀπαγορεύων ν' ἀναμιχθῇ τις εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μέχρι νεωτέρων ὁδηγῶν.

Ὁ Ἰούλιος ἔκρινε μόνον ὅτι ὄφειλε νὰ ἐπιβάλῃ ἓνα ὄρον πρὶν ἢ ἐγγχειρήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς τὴν θεῖαν του:

— Οὐδεμίαν θὰ κάμετε χρῆσιν αὐτοῦ, εἶμαι βέβαιος, ἐὰν δὲν παραστῇ πραγματικὴ καὶ πλήρης ἀνάγκη, εἶπεν. Ὑποσχεθῆτέ μοι λοιπὸν ἐπίσης, ὅτι θ' ἀποκρύψητε εἰς τὴν θετὴν θυγατέρα σας τὴν προσφυγὴν ταύτην εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀστυνομίας, τὴν ὁποίαν θὰ δύνασθε νὰ ἐπικαλεσθῆτε.

— Δὲν θὰ εἶπω τίποτε εἰς τὴν Χάρριτα, ἀπήντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Ὁ Ἰούλιος ὑπεκλίθη εὐχαριστῶν.

— Πιστεύεις ὅτι θέλω ἐγὼ νὰ τὴν τρομάξω; ὑπέλαβεν ἡ Μυλαίδη. Φρονεῖς ὅτι δὲν ἔχω ἤδη δοκιμάσει ἀρκετὰς ἀνησυχίας χάριν αὐτῆς; Ἡσύχει. Πάντα ταῦτα θὰ μείνωσιν ἀγνωστα εἰς τὴν Χάρριτα.

Ὁ Ἰούλιος, καθησυχάσας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν κήπον, μόνις δ' οὗτος εἶχε στρέψει τὰ νῶτα ἀπερχόμενος, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας χρυσὴν μολυβδίδα, κρεμαμένην ἀπὸ τῆς ἀλύσου τοῦ ὄρολογίου της, καὶ ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τοῦ ἀνεψιοῦ της, ἐπιγράφων αὐτὸ πρὸς τὸν πράκτορα τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, τὰς ἐξῆς λέξεις:

«Ἐχουσιν ἀνάγκην ὑμῶν εἰς τὸ μέγαρον Ρόϋ».

Μεθ' οὗ, θέσασα ἐν τῷ θύλακι τῆς ἐσθῆτός της τὸ ἐπισκεπτήριον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡ Μέρση τὴν ἀνέμενε, συμφῶνως πρὸς τὴν παραγγελίαν, ἦν παρ' αὐτῆς εἶχε λάβει, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμφοτέραι δὲν εἶπον οὔτε λέξιν.

— Ἦδη, ὅτε εὐρίσκετο μόνη μετὰ τῆς θετῆς θυγατρὸς της, ἦτο καταφανεὲς ὅτι αὐστηρὰ τις ψυχρότης ἤρχιζε νὰ ἐκδηλοῦται εἰς τοὺς τρόπους τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ὅ,τι εἶχεν ἴδει αἰφνιδίως, ἀνοίγουσα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐβάρυνε καταπληκτικῶς ἐπὶ τοῦ πνευμάτός της.

Ἐπὶ πλέον εὐρίσκε τὴν Μέρσην τεταραγμένην, σιωπηλὴν καὶ τοῦτο ἦτο ὑποπτον πρὸς αὐτὴν.

Δυνατὸν ὁ Ἰούλιος νὰ ἦτο ἀθῶος, τὸ παρεδέχετο. Οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν νὰ δίδουν λόγον τῶν φαντασιοπληξιών των.

Ἄλλὰ διὰ τὴν Μέρσην ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα.

Αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ὀλιγώτερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐπεικειᾶς εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἢ οἱ ἄνδρες.

Ἄγνοεῖ τις τὸ διατί, ἀλλ' οὕτως ἔχει.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠθώου τὸν Ἰούλιον, ἀλλ' ἠρνεῖτο νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς μομφῆς καὶ τὴν Μέρσην.

— Κάποια μυστικὴ συνεννόησις θὰ ὑ-